

'Sita' heet tegenwoordig 'Idols', de LPF noemen we nu PVV, maar voor de rest is er weinig veranderd in het ongeduld in onze samenleving.

Burgers zijn, kortom, tegenwoordig niet alleen mondig, ze zijn ook nog eens vreselijk ongeduldig.

Opzij, opzij, opzij!

*Maak plaats, maak plaats, maak plaats,
ik heb een ongelooflijke haast!*

Herman van Veens liedje is al jaren oud, maar actueler dan ooit. Want gehaast, dát is de Nederlander tegenwoordig: gehaast en vooral ongeduldig.

Dit ongeduld manifesteert zich op vele manieren. Niet alleen via de geijkte voorbeelden van internet, e-mail en 24-uurs maatschappij. Een prachtig voorbeeld is popzangeres Sita, icoon van de moderne, zelfbewuste vrouw. Waarom jarenlang in kroegen zingen, en je via discotheken opwerken als ster, als dat ook via een uitgekende marketingstrategie van de televisiemakers van 'Starmaker' kan? Sita vond vervolgens zelfs dit Starmaker-concept, waarbij ze moest samenwerken met anderen, te traag en heeft zich nu vol overgave in een succesvolle solocarrière gestort.

Veel startende ondernemers kiezen hetzelfde pad. Waarom zou je jaren zwoegen in een of andere logge bureaucratie als je ook in enkele maanden aan de top van je eigen bedrijf kunt staan?

En wat te denken van het prachtige fenomeen backpackers. Een land ontdekken is niet langer een lange, trage, reis vol ongemakken. Nee, de moderne gemakzakker pakt zijn rugzak en de populaire Lonely Planet gids en vindt in no-time in ieder gat een 'avontuurlijk' hostel, pittoresk restaurant en authentiek vervoersmiddel.

Burgers zijn, kortom, tegenwoordig niet alleen mondig, ze zijn ook nog eens vreselijk ongeduldig. Er moet resultaat komen, en wel direct. De politiek gaat mee in deze emancipatie van ongeduldige burgers. De overheid stelt zich 'zakelijk-dienstverlenend' op. Politici gaan de wijken in, het dualisme moet in de gemeentepolitiek voor een aansprekender debat zorgen en geen enkele politicus heeft

het nog over praten, maar alleen over doen.

De opkomst en kracht van de LPF is louter een symptoom van dit verschijnsel, dat sinds het aantreden van Paars alleen maar is gestimuleerd. Fortuyn, zelf in zekere zin de Sita van de Nederlandse politiek, speelde naadloos in op de vraag naar snel resultaat, en was te ongeduldig om dat binnen het bestaande politieke establishment te realiseren. Door deze ontwikkeling heeft zich echter de paradoxale situatie voorgedaan dat niet de politiek zich van de burger heeft vervreemd, zoals doorlopend wordt beweerd, maar dat de burger verder van de politiek is komen te staan. Politici spreken tegenwoordig immers Jip en Janneke-taal, treden op in de Soundmixshow en gaan daadwerkelijk de wijk in, de straat op. Wethouders lopen kans op maagzweren van alle koffie die zij met buurtbewoners drinken, ministers zitten meer bij Barend en Van Dorp dan op hun departementen. De politiek staat dicht bij de burger en is aanspreekbaarder dan ooit.

Toch gedraagt de ongeduldige burger zich echter steeds meer als een verwend kind. Hij eist nú resultaat. De politiek knikt gedwee en noteert alle wensen.

Het probleem van de politiek is dus niet dat zij te ver van de burger staat, maar dat zij burgers niet meer durft aan te spreken op hun gedrag. Alle verlangens worden geslikt als zoete koek. Politici presenteren zich als moderne variant van de sigarettenautomaat: gooi er wat in en er komt direct iets uit.

De grote problemen van deze tijd, files, wachtlijsten in de zorg en het lerarentekort los je echter niet op die manier op. Dat vraagt tijd, en bovenal ook een gedragsverandering van burgers. Maar welke politicus durft tegen zijn electoraat te zeggen dat files een gevolg zijn van het feit dat iedereen op hetzelfde moment op zijn werk wil zijn?

Dat wachtlijsten niet zullen inlopen en lerarentekorten niet worden opgelost zolang niemand zich aanmeldt als

werknemer in die sector? Zolang de politiek te bang is om burgers aan te spreken op de gevolgen van en de verantwoordelijkheid voor hun eigen gedrag, en zolang zij de tijd en aandacht die nodig is om problemen aan te pakken niet domweg opeist, krijgen en houden burgers alle ruimte om zich als verwend kinderen te gedragen en alles van mama te eisen.

Politici presenteren zich als moderne variant van de sigarettenautomaat: gooi er wat in en er komt direct iets uit.

